

Jézus imaküzdelme

A Biblia legmegrendítőbb részei ezek a sorok. Valahányszor olvasom, mindig Haydn *Jézus utolsó hét szava a kereszten* című oratóriumát hallgatom.

Rácsodálkozom, hogy Jézus szolgálatának kezdetén és végén is ott van a Sátán kísértése. A Getszemáni-kertben azt akarja, hogy Jézus ne szenvedje el azt az ítéletet, amit az Atya rajta akar végrehajtani azért, hogy nekünk, akik elkövettük a bűnöket, ne kelljen kiinnunk azt a poharat. S megmutatja azt is, hogy csak az imádság segíthet az Atya akaratának elfogadásában. Mert csak ez az eszköz az, ami nincs meg a Sátán eszköztárában. Jézus emberi szívének – ha szabad ilyet mondanunk – titkaiba nyújt bepillantást ez az imaharc. De megerősödve kerül ki belőle. Már nem érdeklik az alvó tanítványok, a magány, csak az Atya akarata szerint akar cselekedni. Ettől fogva már ott ragyog benne és rajta keresztül Isten mindenható ereje.

A továbbiakban már alig szól. Körülötte, mellette minden mozgásban van, mint egy felgyorsult filmben peregnek az események. Jézus nem reagál az emberi gonoszságra, tudja, hogy minden Isten üdvterve szerint történik.

Mi még elgondolkodhatunk Péteren, vajon hogyan lehet, hogy az, aki Jézus közelében élt, átélte csodáit, hallgatta tanításait, mégis megtagadja.

Barabás történetének mélyebb megértése felé Karinthy Frigyes hasonló című [novellája](#) visz közelebb.

Számomra a kereszthalál legmegrendítőbb pillanata Jézus kérdése: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” El sem tudjuk képzelni, hogy ez mit jelent, mert nem szenvedjük el Isten ítéletét büntelenül. Nem hagy magunkra bennünket az Úr, még a legnehezebb óráinkban sem.

A Jézus halálát követő apokaliptikus látomás egy pillanatra felvázolja előttünk, mi történt volna Jézus kereszthalála nélkül, s hálával tudunk leborulni a kereszttel együtt.

„Áll a Jézus szent kereszttje
elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve
látom üdvösségemet.”

Bódor Katalin, Miskolc

(A szerkesztőség megjegyzése: Református testvérünk elmélkedésének istenképe eltér a miénktől, viszont alkalmat ad a sajátunk átgondolására; köszönjük a gondolatait.)